

ಮುಂತಾದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಪ್ರತಿದಿನ ಮುನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಔಷಧಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಚೆನ್ನೈನ ವಿಶೇಷತಜ್ಞರು ತಿಳಿಸಿದರು. ತನ್ನ ಬಳಿ ಕೂಡಿಟ್ಟಿದ್ದ ಹತ್ತುಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು, ಇಳಂಜಿಯಮ್ಮಾಳ್ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಮರಳಿದಳು.

ಕ್ಯಾನರ್ ಭಯ, ವಾಸಿಯಾಗದ ಕೆಮ್ಮು, ಎದೆನೋವು ಹಾಗೂ ಇಷ್ಟೊಂದು ಔಷಧಗಳ ಸೇವನೆಯಿಂದ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ಆಯಾಸ ದಿಂದಾಗಿ ಈಕೆ ನಿಶ್ರಾಣಳಾದಳು. ಊರಿಂದ ಊರಿಗೆ, ಒಂದು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ - ಹೀಗೆ ಅಲೆದಲೆದು ಆಕೆಯ ಬಳಿಯಿದ್ದ ಹಣವೆಲ್ಲ ತೀರಿಹೋಗಿತ್ತು. ತನುಮನವೆರಡೂ ಆಯಾಸಗೊಂಡಿದ್ದವು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಔಷಧಕ್ಕಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಎಲ್ಲಿಂದ ತರಲಿ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಈಕೆಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೃಢಸಂಕಲ್ಪ ಮೂಡಿತು. 'ನನ್ನಿಂದ ಈ ರೋಗದ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ವೈಯಮಾಡಲು ಆಗದು. ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿರುವ ಶ್ರೀಗುರುಮಹಾರಾಜರೇ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತಾರೆ' ಎಂಬ ದೃಢವಿಶ್ವಾಸ ಅವಳಲ್ಲಿ ಮೂಡಿತು. 'ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನಾನು ಯಾವುದೇ ಔಷಧವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಲಾರೆ' ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ಅವಳು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಲ್ಲಿ ಶರಣಾದಳು.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಶರಣಾಗತರ ಕೈ ಬಿಡುವರೆ? ಅವರು ಕಲ್ಪ ತರುವಲ್ಲವೆ? ಪ್ರೇಮರೂಪರಲ್ಲವೆ? ಈಕೆಯ ಸರಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಭಕ್ತಿ, ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿದ ಗುರುಮಹಾರಾಜರು ಕೃಪೆಮಾಡಿದರು. ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಆಕೆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಹಿರಿಯರನ್ನು ಕಂಡಳು. ಅವರು ಈಕೆಗೆ ಕೈಚಾಚುವಂತೆ ಹೇಳಿ, ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಔಷಧಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟರು. ಅದನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಹೇಳಿದಾಗ ಈಕೆ ಅದನ್ನು ತಿಂದಳು. ಕೂಡಲೇ ಅವಳಿಗೆ ಕೆಮ್ಮು ಬಂದು, ಕಫದೊಂದಿಗೆ ಹುಣ್ಣಿನ ಗಡ್ಡೆಯೂ ಹೊರಬಂದಂತೆ ಕನಸುಕಂಡಳು. ಔಷಧವನ್ನು ನೀಡಿದ ಹಿರಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರೇ ಎಂದು ಆಕೆ ದೃಢವಾಗಿ ನಂಬಿದಳು. ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗುರುಮಹಾರಾಜರ ನಾಮಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ನೋವು ಹಾಗೂ ರೋಗದ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ, ಅಚಲವಾದ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ನಾಮಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ಅವಳು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಳಿಯಿರುವ ಕೊಯಂಬತ್ತೂರಿನ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಿಷನ್ ವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ದೀಕ್ಷೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವಿರುವುದಾಗಿ ಸತ್ಸಂಗದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಲ್ಲಿ ತಿಳಿದುಬಂದಾಗ ಈಕೆಗೂ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ತೀವ್ರ ಬಯಕೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೂ ಆಯಿತು. ದೀಕ್ಷೆಗಾಗಿ ಆಕೆ ಆ ಊರಿಗೆ ತೆರಳಿದಳು. ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ತಂಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿತ್ತು.

ದೀಕ್ಷೆಯ ದಿನದಂದು ಪವಿತ್ರ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಾಗ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ, ಶ್ರೀಮಾತೆಯ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ಭಾವಚಿತ್ರಗಳ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದ ಅನುಭವ, ಗುರುಗಳು ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಹಾಗೂ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ತನ್ಮಯಳಾಗಿದ್ದಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಕೆಮ್ಮು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ, ಬಹಳ ತೊಂದರೆ ಅನುಭವಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳ ವಿರಾಮವಿದ್ದಾಗ ಅವಳು ದೇವಸ್ಥಾನದ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಈಕೆಗೆ ವಾಂತಿ ಬಂದು, ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡಂತೆ ಗಡ್ಡೆ ಹೊರಬಂದಿತು. ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿದ ರಕ್ತದಂತೆ ಕಪ್ಪಾಗಿದ್ದ ಗಡ್ಡೆಯು ಹೊರಬಂದಂತೆಯೇ ಅವಳಿಗೆ ಕೆಮ್ಮು ನಿಂತುಹೋಯಿತು. ನೋವು ಹಾರಿ ಹೋಗಿ, 'ಎಲ್ಲವೂ ಗುಣವಾಯಿತು' ಎಂಬ ಸಂತಸದ ಭಾವ ಮೂಡಿತು. ಕನಸು ನನಸಾಯಿತೆಂದು ಹರ್ಷಿಸುತ್ತ ಗುರುಗಳಿಂದ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಡೆದು, ಈಕೆ ತನ್ನ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಮರಳಿದಳು.

ಆ ಬಳಿಕ ಹಲವು ತಿಂಗಳಾದರೂ, ವ್ಯಾಧಿ ಮತ್ತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಯಾವುದೇ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಈಕೆ ಆನಂದದಿಂದಿದ್ದಳು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರೇ ಕೃಪೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನಂಬಿರುವ ಈಕೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಶರಣಾಗತಳು. ಮುಗ್ಧವಾದ ಮನಸ್ಸು ಹಾಗೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿದ್ದರೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಒಲಿಯುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಇದರಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಇಂದಿಗೂ ಅವರು ಅಜ್ಞಾತವಾಗಿ, ಅಗೋಚರವಾಗಿ ನಾನಾ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶ-ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ದಿವ್ಯಲೀಲೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ, ಕಂಡಾಗ ನಮಗೆಲ್ಲ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ವೈದ್ಯಕೀಯ ಶಾಸ್ತ್ರವು ಮಾಡಲಾಗದ್ದನ್ನು ನಂಬಿಕೆ, ಶ್ರದ್ಧೆ ಹಾಗೂ ಭಗವತ್ಕೃಪೆ ಸಾಧಿಸಿತು. ಈಕೆಯ ಮಗ ಹಾಗೂ ವೃದ್ಧತಾಯಿ ಈಕೆಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆದ ಪವಾಡವನ್ನು ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಆನಂದಗಳ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಭಗವಂತನ ಪವಿತ್ರನಾಮ ಹಾಗೂ ಆದರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸುವ ಈ ಸರಳಭಕ್ತಿಯ ಅನುಭವ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆಯಲು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಲಿ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಲೀಲೆ ಹೀಗೆಯೇ ಮುಂದುವರೆಯಲಿ, ಜಗತ್ತಿನ ಜನರಿಗೆ ಸನ್ಮಂಗಳವಾಗಲಿ.

✱

(ಆಧಾರ: ಕೋಣಂಪಟ್ಟಿಯ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ತಾರದಾ ಆಶ್ರಮವು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ 'ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆನಂದಂ' ಎಂಬ ತಮಿಳು ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆಯ ಜನವರಿ ೨೦೧೫ರ ಸಂಚಿಕೆ)

ಜನ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಹನುಮಂತನಿಗೆ ರಾಮನಾಮ ಮಹಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಥ ವಿಶ್ವಾಸ, ಅದರ ಬಲದಿಂದ ಆತ ಸಮುದ್ರವನ್ನೇ ಲಂಘನೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ! ಆದರೆ ಸ್ವಯಂ ರಾಮನೇ ಸೇತುವೆ ಕಟ್ಟಬೇಕಾಯಿತು.

'ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಸೂಕ್ತಿ' ಯಿಂದ

ಕೈಲಾಸ ಮಾನಸ ಸರೋವರ ಯಾತ್ರೆ

ಸ್ವಾಮಿ ದಾಮೋದರಾನಂದ

ಭಾಗ ೨

ಅನುವಾದ: ಡಾ.ಕೆ.ಎಲ್.ಪ್ರಸನ್ನಾಚಾರ್ಯ

ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ಜ್ಯೋತಿರ್ಧರ್ಮ

ಸುವರ್ಣವರ್ಣದ ಸೂರ್ಯನ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಗುರಿಯತ್ತ ಸಾಗಿದೆ. ಕೈಲಾಸ ಶಿಖರದ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದ ಸೂರ್ಯನ ಕಿರಣಗಳಿಂದ ಪರ್ವತ ಕೆಂಪುಮಿಶ್ರಿತ ಹೊಂಬಣ್ಣದಿಂದ ಮಿರುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸೂರ್ಯ ಮೇಲೆ ಮೇಲೇರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಪರ್ವತದ ಬಣ್ಣವೂ ಬದಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊದಲು ಹೊಂಬಣ್ಣ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಹೊಳೆಯುವ ದಟ್ಟ ಹಳದಿಬಣ್ಣ, ಕೊನೆಗೆ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಬಣ್ಣ ಪಡೆದು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾಗಿ ಪರ್ವತ ಶೋಭಿಸುತ್ತದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣ ವಾತಾವರಣವೇ ಅದ್ಭುತವೂ ರೋಮಾಂಚಕಾರಿಯೂ ಆಗಿದ್ದು, ಆ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ಸೆರೆಹಿಡಿದಿಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮೋಹಕವಾದ, ಮರುಳುಗೊಳಿಸುವ ಆ ಅದ್ಭುತ ಭಗವದ್ವಾಪ ತುಂಬಿದ ದೃಶ್ಯ ನೆನಪಾದಾಗಲೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿ ಆ ಸುಂದರ ದರ್ಶನ ತುಂಬಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಘಂಟೆಯಿಂದ ಘಂಟೆಯ ವರೆಗಿನ, ಕೆಲವೇ ಘಂಟೆಗಳ ಪವಿತ್ರ, ಆನಂದಮಯ ದೃಶ್ಯವದು. ಶುದ್ಧ ನಿರ್ಮಲಾಕಾಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗುವ ಜ್ಯೋತಿ ಕೆಂಪಾಗಿ, ಹಳದಿಯಾಗಿ, ಬೆಳ್ಳಿಯಾಗಿ ಬೆಳಗಿದ ಆ ಕ್ಷಣಗಳೇ ನನ್ನ ಇಡೀ ಯಾತ್ರೆಯ ಸಾರ್ಥಕ ಅವಧಿ ಎನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಅರವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ, ಈಗಲೂ ಆ ಆನಂದ ನನ್ನೊಳಗೆ ತುಂಬಿದೆ. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಪರ್ವತ ವಿರಲಿಲ್ಲ, ಕೇವಲ ಹೊಳೆಹೊಳೆಯುವ ಜ್ಯೋತಿಯೊಂದು ವಿಶ್ವಾಕಾಶವನ್ನು ತಬ್ಬಿ ನಿಂತಿದ್ದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಅಂತರ್ಜ್ಯೋತಿರ್ಬಹಿರ್ಜ್ಯೋತಿರ್ವ್ಯತ್ಯಗ್ನ್ಯೋತೀಪರಾತ್ಪರಃ|

ಜ್ಯೋತಿರ್ಜ್ಯೋತಿಃಸ್ವಯಂ ಜ್ಯೋತಿರಾತ್ಮಜ್ಯೋತಿಃಪ್ರೋಽಸ್ಯ ಹಮ್||

‘ಒಳಗೆ ಬೆಳಕು, ಹೊರಗೆ ಬೆಳಕು, ಅಂತರಂಗದೊಳಗೆ ಬೆಳಕು, ಬೆಳಕುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮೀರಿದ ಬೆಳಕು, ಬೆಳಕುಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಬೆಳಕು ತುಂಬುವ ಬೆಳಕು, ತನಗೆ ತಾನೇ ಬೆಳಕು, ಆತ್ಮಜ್ಯೋತಿರೂಪಿಯಾದ ಶಿವನೇ ನಾನು.’

ಟಿಬೆಟಿಯನ್ನರೂ ಕೈಲಾಸಪರ್ವತದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಗೌರವಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಬರುವಾಗ ಅವರೂ ದಂಡದಂತೆ ಬಿದ್ದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮೊದಲದಿನ ನಾನು ಕೈಲಾಸಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಬರುವ ಸಾಹಸಾತ್ಮಕ ನಿರ್ಣಯ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ ಅಂದೇ ಜೋರಾಗಿ ಮಳೆ ಬರತೊಡಗಿತು. ಟಿಬೆಟಿನ ಉತ್ತರದ ಹಿಮಾಚ್ಛಾದಿತ ಪರ್ವತಗಳಿಂದ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿದ ನೀರು ವೇಗವಾಗಿ ಹರಿದು ಬರುತ್ತಾ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾರ್ಗವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಜೊತೆಗೆ ಕೊರೆಯುವ ಕುಳಿ ಗಾಳಿ ಜೋರಾಗಿ ಬೀಸತೊಡಗಿತು. ಸಂಜೆ ಐದು ಘಂಟೆಯ ವೇಳೆಗೆ ದಟ್ಟವಾದ ಕಪ್ಪುಮೋಡಗಳು ಆಕಾಶವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟವು. ನಡೆಯುವ ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ನೀರಿನ ಮಟ್ಟ ಸೊಂಟದವರೆಗೆ ಏರಿತು. ನೀರಿನ ಹರಿಯುವ ವೇಗವೂ ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಮುಂದೆ ಸಾಗುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ, ಅದು ಆಲಿಕಲ್ಲಿನ ಮಳೆಯಾಗಿತ್ತು. ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಆಲಿಕಲ್ಲುಗಳು ನನ್ನ ಭತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಅತ್ಯಂತ ಕೊರೆಯುವ ಚಳಿಗಾಳಿ, ನೀರು ಮತ್ತು ಆಲಿಕಲ್ಲುಗಳ ಹೊಡೆತಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಮೈ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿದಂತೆಯೇ ಆಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ಎದೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾವಿತ್ತು. ನಾನು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ‘ಒಂ ನಮಃ ಶಿವಾಯ ಶ್ರೀ ಮಾ ರಾಮಕೃಷ್ಣಾಯ ನಮಃ’ ಎಂದು ಜಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಶರೀರ ಮೃತವಾಗಿ ಬಿದ್ದು

ವಿವೇಕಪ್ರಭ

ಹೋಗುವುದಾದರೂ ನನ್ನ ತುಟಿಯ ಮೇಲೆ ಈ ಮಂತ್ರವಿರಬೇಕೆಂಬುದಷ್ಟೇ ನನ್ನ ಧ್ಯೇಯವಾಗಿತ್ತು.

ಇಂತಹ ಕಠಿಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಾಧು ತನ್ನ ಲಗೇಜನ್ನು ಹೊರಲಾರದೆ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡೆ. ಆತನ ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಹರಿದು ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆ ಸಾಧುವೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ವೇಗದಿಂದ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ನೀರಿನ ತೊರೆ ಆತನನ್ನೂ ಸೆಳೆಯುತ್ತಿರಬೇಕು, ಆತನನ್ನು ತಿವನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡಿರಬೇಕು. ಕಳೆದ ಶತಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಅಹಿತಕರ ಘಟನೆಗಳು ಎಷ್ಟು ನಡೆದಿವೆಯೋ! ಎಷ್ಟು ಶ್ರದ್ಧಾವಂತ ಯಾತ್ರಿಕರು ಈ ರೀತಿಯ ಪ್ರಕೃತಿವಿಕೋಪಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಿದ್ದಾರೋ! ಇಂತಹ ಕಠಿಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೂ ನಾನು ಜೀವಂತ ಉಳಿದಿದ್ದೇನೆಂದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ಭಗವಂತನ ಕೃಪೆಯಷ್ಟೆ! ವೇಗದಿಂದ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವ ಕೊರೆಯುವ ಹಿಮಶೀತಲ ನೀರು, ತಣ್ಣಗೆ ಬೀಸುತ್ತಿರುವ ಗಾಳಿ, ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಇದ್ದ ನನ್ನ ಲಗೇಜು, ಇವುಗಳ ಕಾರಣ ನನ್ನ ಪಾದಗಳು ಮರಗಟ್ಟಿದ್ದು ಕಳೆದುಕೊಂಡವು, ನಾನು ನಿಲ್ಲಲಾರದೆ ತೂರಾಡತೊಡಗಿದೆ. ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿನ ನನ್ನ ಜೀವಿತವು ಈ ಪವಿತ್ರಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಂತ್ಯವಾಗುವ ಘಟ್ಟ ಮುಟ್ಟಿತು. ನನ್ನ ಉಸಿರು ನಿಲ್ಲುವುದಾದರೆ ಅದು ದೇವರ ನಾಮದಿಂದಲೇ ನಿಲ್ಲಲಿ, ಎಂದು ನಾನು ನಿರಂತರ ಭಗವನ್ನಾಮವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೆ. ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯಲು ಯಾವುದಾದರೂ ನೆಲೆ ಬೇಕಲ್ಲ! ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಸರಿಸತೊಡಗಿದೆ.

ಸುಮಾರು ೬.೩೦ರ ವೇಳೆಗೆ ಆಲಿಕಲ್ಲು ಮಳೆಯ ರಭಸ ಜೋರಾಯಿತು. ಆಲಿಕಲ್ಲುಗಳ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಭಕ್ತಿ, ಹರಿದು ಹೋಗುವುದೆಂದು ತಿಳಿದೆ. ಆ ಆಲಿಕಲ್ಲುಗಳು ಸುಮಾರು ನೆಲ್ಲಿಕಾಯಿ ಗಾತ್ರದಷ್ಟಿದ್ದು ರಪರಪನೆ ಆಕಾಶದಿಂದ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಪುಣ್ಯವಶಾತ್ ಏನೂ ತೊಂದರೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ಘಂಟೆಗಳ ನಿರಂತರ ಮಳೆಯ ಹೊಡೆತದ ನಂತರ ಮಳೆಯ ರಭಸ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಕೊನೆಗೆ ನಿಂತಿತು.

ಸುಮಾರು ಏಳು ಘಂಟೆಯ ವೇಳೆಗೆ ನಾನು ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟದಿಂದ, ಬೌದ್ಧಮಠವೊಂದು ಕಂಡು ಬಂದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಆ ರಾತ್ರಿ ಆಸರೆ, ಆಹಾರ ಸಿಗಬಹುದೆಂಬ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ಆ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿದೆ. ಬೌದ್ಧ ಮಠದ ಮಂದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕಾಲುಗಳೆಲ್ಲ ಬಿಳಿಚೆಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡೆ. ನನ್ನ ಕಾಲಿನ ಚರ್ಮದ ಮೇಲ್ದರದ ಸ್ಪರ್ಶಜ್ಞಾನವನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡಂತಿತ್ತು. ಮರುದಿನ ಚರ್ಮದ ಮೇಲ್ದರದ ಸಿಪ್ಪೆ ಬಡೆದು ಉದುರಿಹೋಯಿತು. ನನ್ನ ಬಳಿ ಒಂದು ಜೊತೆ ಕ್ಯಾನ್ವಾಸ್ ಬೂಟುಗಳು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದವು.

ಆ ಮಠದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶಾಲವಾದ ಹಾಲ್ ಇದ್ದಿತೇ ಹೊರತು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕೊಠಡಿಗಳು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ತೂತುಗಳೇ ಕಿಟಕಿಗಳು. ಆ ಹಾಲ್‌ನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಬೆಂಕಿ

ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಮೂರು ಕಾಲಿನ ನಿಲುವಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೆಟಲಿನಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪು ಚಹಾ ಕುದಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ಆ ಮಠದ ನಿವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಆಗಂತುಕರಿಗೆ. ನಿರಂತರ ಬೆಂಕಿ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರಣ ಮಠದ ಮೇಲ್ಭಾಗದ ತುಂಬ ಕಪ್ಪು ಮಸಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅದು ಆಗಾಗ ಕಪ್ಪು ಅಂಟು ಉಂಡೆಗಳಾಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ನಿವಾಸಿಗಳ ಹೊದಿಕೆ ಬಟ್ಟೆಗಳ ಮೇಲೆ ಉದುರುತ್ತಿತ್ತು. ಸ್ಥಳೀಯರಿಗೆ ಅದೇನೂ ಬಾಧಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಮಸಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಲು ಮುಟ್ಟಿದರೆ, ಅದು ಕೈಗೇ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು.

ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಲಾಮಾಗಳು ಭಾರತೀಯ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯೊಬ್ಬನು ಈ ಅವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದುದನ್ನು ಕಂಡು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರು. ಆಗ ಅವರ ಸಂಜೆಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ಕೊಟ್ಟ ಕಾಟೇಜ್ ಚೇಸ್ ಮತ್ತು ನನ್ನೊಡನೆ ನಾನು ತಂದಿದ್ದ ಚೆಟ್ಟು ಪುಡಿ ಉಪ್ಪು ನೀರಿನೊಡನೆ ನನ್ನ ರಾತ್ರಿಯ ಊಟ ಮುಗಿಸಿದೆ. ಆ ಮಠದಲ್ಲಿ ಕಾಷಾಯ ಧರಿಸಿದ್ದ ೫-೧೦ ವಯಸ್ಸಿನ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಹುಡುಗರೂ ಅತ್ಯಂತ ವಯಸ್ಸಾದ ಸಾಧುಗಳೂ ಇದ್ದರು. ಯುವ ಸಾಧುಗಳಿಗಿಂತ ಸಣ್ಣವಯಸ್ಸಿನ ಮಕ್ಕಳೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರು. ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಲಾಗಿ ಟಿಬೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗಿಂತ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚು ಎಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಕುಟುಂಬದ ಮೊದಲ ಒಂದಿಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು ವಿವಾಹಿತರಾಗಿ ಕುಲ ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಉಳಿದ ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮಠಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆ ಇರುವುದೇ ಈ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಹುಪತೀತ್ವಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿರಬಹುದು.

ಇಡೀದಿನದ ನಡಿಗೆ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ, ಆ ಮಳೆ ಕೊರೆಯುವ ಚಳಿಗಾಳಿ ಹಿಮದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಘಂಟೆಗಳ ನಡಿಗೆ, ಬಹಳ ಆಯಾಸವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತ್ತು. ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಬೆಚ್ಚಗಿನ ಕಂಬಳಿ ಹೊದೆದು ಕೊರಡಿನಂತೆ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟೆ. ಕೈಲಾಸದ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಈ ಮಠದ ಆಸರೆ ನನಗೆ ಧೈವವಶಾತ್ ದೊರಕಿತು. ಇದು ಒಂದು ದೊರಕದೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ನೀವಾಗಲೀ ನಾನಾಗಲೀ ಊಹಿಸಲಾರವು.

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೇಗನೆ ಹೊಸಹುರುಪಿನೊಡನೆ ಎದ್ದೆ. ಉಪ್ಪು ಚಹಾ ಕಾಟೇಜ್ ಚೇಸ್ ಯಾಕೆನ ಬೆಣ್ಣೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಉಪಾಹಾರವಾಗಿ ಸೇವಿಸಿ ಬೆಳಗುತ್ತಿರುವ ಸೂರ್ಯಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕೈಲಾಸ ಪರಿಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೊರಟೆ. ಎರಡನೇ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ವೇಳೆಗೆ ಕೈಲಾಸ ಪರಿಕ್ರಮದ ಮುಕ್ತಾಯ ಭಾಗ ಮುಗಿಸಿದ್ದೆ. ಪರ್ವತದ ಪೂರ್ವಕ್ಕಿದ್ದ ಗೌರೀ ಕುಂಡವನ್ನು ತಲುಪಿದೆ. ಗೌರೀಕುಂಡದ ನೀರಿನಿಂದ ಪ್ರೋಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡೆ.

ಮರುಪ್ರಯಾಣ

ಭಾರತಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡುವಾಗ ಭಾರತೀಯ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ನನ್ನ ಸಹ ಪ್ರಯಾಣಿಕರಾಗಿದ್ದರು. ಭಾರತದ ಸರಹದ್ದನ್ನು